

שופרא

מאת: אייל ויזר

דמויות:

אנה

אישה במחשב

שמילוביץ'

שכן

(כניסת קהל).

(אלומת אור בודדה במרכז החלל. אנה עומדת במרכז האלומה ומתרגלת נשימות ומתיחות).

אנה: כולם כאן. אפשר להתחיל.

(אנה מביטה ארוכות, הרבה מעבר למצופה, בנוכחים. לכשהיא מסיימת להביט בכולם בעיניים, היא נושמת נשימת אנחה)

אנה: אני תמיד לוקחת נשימת אנחה גדולה וטובה לפני שאני מתחילה, ואני חושבת שאנחנו מתחילים. תרשו לי לקחת את המושכות ולהתחיל. בשביל מה אנחנו פה? בשביל לבדוק, לברר, לחקור, לשאול שאלות עמוקות, שאלות שהן בטבור הקיומי של כולנו, שאלות שהן מעבר לטקסט. מעבר לשפה. איך תיקשר האדם הקדמון, טרם הומצאה שפה כלשהי? (אנה שואגת כמה הברות לא ברורות) (לשכן) הבנת אותי? (לקהל) מישהו הבין אותי? צריך זמן. לא הכול אנחנו יודעים, מה לעשות? לא הכול. יש דברים שאנחנו פחות יודעים ויש כאלה שיותר. מה יותר? מה פחות? בדיוק בשביל זה אנחנו פה. זה, אגב, מה שאמרתי עכשיו בשפה קדומה. אתם עוד תלמדו להקשיב. עברית אני מבינה שכולם מדברים פה? מצוין! חסכתם לי ולכם ואולי בעצם הפסדתם ללמוד משהו חדש וגם אני הפסדתי. אבל בכל זאת הרווחנו מפגש, את מסע גילוי העתידי המשותף שלנו. כאשר נכיר את עצמנו טוב יותר, את המכלול הזה שאנחנו מגדירים כ-"אני", נוכל להתפנות לקבל את מה שהוא לא "אני". כן, מה לעשות, בכל זאת, יש עוד "אני" אחרים בעולם הזה, חוץ מ"אני". עוד רגע נתחיל במעגל השמות שלנו, שבו גם אתם תיקחו חלק...לא להיבהל! אני כבר רואה את הבעתה בעיניים שלכם, אתם לא עומדים כאן במבחן, אני לא עומדת כאן במבחן, אתם בוחנים אותי? אולי אתם אלה שמעמידים את עצמכם במבחן? בציפיות של עצמכם מעצמכם? לא פה, פה ננסה להשתחרר מהן, שימו לב מה קורה, תראו איך פתאום אנחנו פחות לחוצים, צריך רק לדבר על הדברים, אולי לא לדבר במילים... (אנה שוב נוהמת) צריך רק לתקשר, צריך רצון לתקשר! בסך הכול שם, בסך הכול מרכיב אחד בתעודת הזהות שלנו, יש לנו עוד המון אלמנטים שמרכיבים את עצמנו, את הזהות שלנו, חוץ משם, מה זה שם? (פונה לקהל ושואלת לשם אחד הצופים) מי החליט שלזה קוראים "...."? אולי אני רוצה לקרוא לזה עציץ? שפה נורא תוחמת, נורא מגבילה, נורא סטריאוטיפית. למילה יש כוח להגביל, לסרס. (סבב שמות עם הקהל - אלתור. אנה מנסה ליצר "משפחה זמנית" עם הקהל, למצוא קשרים גם אם קלושים בין האנשים היושבים בקהל, בסוף התהליך היא מציינת שכל הקשרים מובילים אליה, היא החוט המקשר בין האנשים בתהליך המתהווה כאן ועכשיו) בואו נחזור אליי...אנה? אנה - לאן? אנה - היכן? אנה - לאיזה מקום? אנה - איפה? המון שאלות עולות רק משם אחד וזה רק השם לי. "אנה" - אני בערבית. "אנה" - במחסום, "אנה" - תן לעבור, "אנה" - אבל יש לי תעודה כחולה, "אנה" - אני בהיריון, "אנה" - תן לעבור, "אנה" - אני צריכה הולכת בית חולים של יהודי, "אנה" הלך התינוק. "אנה" - נקמה. "אנה" - דם יהודי ישפך, "אנה" - אני ארקוד על הקברים של היהודים. "אנה" - ירושלים תהיה בירתנו. כמה אסוציאציות בשם אחד והכול מתנקז בי. זה בדיוק מה שנעשה היום - נבדוק

איך זה להרגיש אנחנו בתוך השם שלנו, איך זה להרגיש שאומרים לך "אנה, בבקשה ממך, אנחנו צריכים את הסטודיו ליום שבת, כי יש לנו חזרות לאירוע פרינג'", "אנה, תני לילד שלך ציפרלקס, הוא עוקר את העין של נטע", "אנה, להיות אם חד הורית זה עניין של בחירה" סליחה?! "בחירה"?!
 (אנה מכה בגוגל ופונה לאישה במחשב, היא מתחילה לדבר אך שמילוביץ' פורץ לדבריה, האישה במחשב מוותרת)

שלימוביץ': אני לא... אז כתבתי. (שמילוביץ' מוציא מתוך פאוץ' דף נייר) וגם הלחנתי. (שמילוביץ' מוציא מהפאוץ' גם טייפ מנהלים קטן, הוא מפעיל אותו ומתחיל לשיר) בא לי בטוב/בא לי ברע/בא לי גבר/בא לי בחורה. בא לי ביחד/בא לי לחוד/בא לי מלפפון ענק/ בא לי עמוד/בא ברגוע/בא לי בשוק/בא לי בשטח/בא לי עמוק/בא לי כל לילה/טוב, אז לא, כי כואב לי הראש//בא לי שרבו/בא לי מלקוש/בא לי קילשון/בא לי מגל/בא לי בצורת/בא לי משגל. (סליחה) בא לי עוד כסף/בא לי דלות/בא לי על נשף/בא לי רוח שטות/ בא לי מנהטן/בא לי מנלי/בא לי מפתיע/בא לי באנאלי/בא לי הכול ובא לי לא כלום/בא לי חוכמה/ בא לי טמטום/בא לי בימים/בא לי בלילות/בא לי שמישהו ידפוק לי מכות וחזק בבקשה...בא לי ליטוף/בא לי חיבה/בא לי בקריזה ממש בלי סיבה/בא לי יס/בא לי הוט/בא לי סמים/בא לי לבכות/בא לי לפרגן לה/בא לי גם לא/בא לי ללכת והכול בגללו/ בא לי יינג/בא לי יאנג/בא לי סחי/בא לי באנג/בא לי בתחת/בא לי בפה/בבית המרקחת ובבית הקפה/בא לי לשיר/בא לי לסתום!
 (שמילוביץ' מכבה את הטייפ ומתיישב במקומו. אנה מכה בגוגל)

אנה: תודה.

(אנה מדובבת את האישה במחשב לדבר)

אישה במחשב: תמיד הוא סיים בחיוך. בסמיילי כזה. חייכן, מן חיוך ביישני, מהוסס, מובך, תמים. תמיד עם חיוך על השפתיים. חיוך, נקודתיים, סגור סוגריים. אהבתי את זה אצלו, את היכולת שלו, למרות ועל אף הכול להיות מאושר, להסתכל על הורוד, להסתכל על הכוס המלאה, למצוא חיוך פנימי קטן כזה לכל מצב. וגם אם יש רגעים קשים ולכולנו יש רגעים קשים, למי אין? לשמור על הסמיילי הפנימי הזה. אולי הדבר שאני הכי זוכרת ממנו, זה – את החיוך הראשון שלו. זה היה רק "היי", סמיילי. עניתי לו "היי" והוספתי גם אני סמיילי, ניסיתי לענות באותה שפה, באותו ז'רגון, גם אני. עדיין לא ממש הכרתי אותו. לא ידעתי מה מסתתר מאחורי

הסמיילי הזה, אולי זה משהו רגעי, יכול להיות שהוא בן אדם שרגע אחד שולח לך סמיילי ורגע אחרי מעביר לך שלושה סימני קריאה שהיו מפילים אותי למיטה לדיכאון של כמה ימים, סרטים סוג ז', שעות מול המקרר ושבעות של הלקאה עצמית – למה אני לא מרימה את התחת והולכת לחדר כושר?! מצטערת, כנראה ה מה שקורה כשיוצאים מקשר מורכב. "אז מה המצב?", הוא שאל, סימן שאלה, סמיילי. מתעניין לשלומי? מממ... ירד גשם בחוץ ועניתי "לא רע, אין תלונות, מה איתך?" סימן שאלה. כאן הפסקתי עם הסמיילי. לא הרגיש לי אמיתי, לא יודעת, זה לא עבד לי. אולי זה בגלל שירד גשם בחוץ והייתה לי מן צביטה בלב כזו, שלא בא לי סמיילי, בא לי שסמיילי אליי. מה קרה? "אז מה אתה מחפש?" סימן שאלה. שאלתי, שאלה פתוחה, בלי סמיילי, שיענה מה שיענה. "קשר" סמיילי. הפתיע עם הישירות. "ואת, גם?", סימן שאלה, סמיילי. "כן". נטול סמיילי, בכל זאת, בחוץ עוד ירד גשם והרגשתי קצת פינוקי, מה קרה? הוא המתין כמה שניות והמשיך עם הכנות, שפרקה אותי, המיסה אותי, הוכיחה שיש עוד כמה גברים בעיר הזאת שמקבלים את עצמם כמו שהם.

"ויש עוד משהו שאת צריכה לדעת עלי" שלוש נקודות, סמיילי. "מה?" סימן שאלה. "אני יכול לסמוך עלייך?" סימן שאלה, סמיילי. "ברור" עם סמיילי, כדי שידע שהוא מצא כתף. "את בטוחה?" סימן שאלה, סמיילי. "כן...נו..." אמרתי כתף, לא? "אני..." על המסך הופיע אחריה האות "ע", בלי סמיילי... זאת אומרת שידעתי שאחריה אמורות להגיע עוד כמה אותיות, כי כבר התרגלתי לנוכחות שלו, הוא לא היה משאיר אותי בלי סמיילי סוגר. ע' ע' מה ע' עכשיו? גלגלתי את הע' בראש... ע'–עובד עירייה? ע'–עובד זר? ע'–ערבי? ע'–עורב?

השכן: ערפד?

אישה במחשב: אוקי, אז למה להיות כל כך נבוך? הוא באמת חשב שזה מה שירתיע אותי, שהוא ערפד ערבי שמתעורר רק בלילה, מתעופף על האיקליפטוסים של תל אביב כדי למצוא יהודייה כשרה ולמצוץ את דמה? הוא המשיך ב-ב', עוד פעם בלי סמיילי, דלת! סמיילי. הגיע הזמן.

"עבד!?" סימן שאלה, סימן קריאה, סימן שאלה. בתוך עצמי. הוא חיכה. זה מה שעבדים עושים, כנראה, חשבתני. מחכים, להפעלות. "אני אוהב שמשפילים אותי כמו כלבלב". סמיילי. זיהיתי שהוא במצוקה, שהוא רוצה להיות עבד כאן ועכשיו. אמרתי לעצמי, יורד גשם בחוץ, אני פנויה הלילה, it was meant to be "אז יש לנו עסק עם עבד" נקודה. ככה מדברים עם עבדים. סמיילי. אז הוא בעניין. "ע" סימן קריאה, "ב" סימן קריאה, "ד" סימן קריאה. "אתה עבד!" שני סמיילי, מוזר. "אתה תעשה מה שאני אגיד לך, ברור?" "כן" סמיילי. "כן מה?" "כן גברתי" סמיילי,

סמיילי. "גברתי, הא?" ערב גשום והנה אני מוצאת בן אדם שיודע לקבל, שיודע להכיל, שמבין מה זאת אינטימיות. רק הוא ואני, אני והוא, אני קובעת, הוא מבצע, give and give, take and take...לא משנה..יונג ויאנג, ביחד, משלימים. "ארצה עבד, ארצה". סמיילי. "רד על הברכיים, עם הראש שלך בין הרגליים שלי. לא תתנהג יפה, תקבל הצלפה מהשוט". סמיילי. "לקק את כפות הרגליים שלי" סמיילי. "עם רוק אפס, מה לא ברור? הרבה רוק או אפס?" סמיילי. "ברור?" "כן" סמיילי. "כן מה?" "כן גברתי" סמיילי. "עם הרבה רוק, אמרתי! עכשיו לקק לי הכוס.

אנה: (מנסה למנוע מהאישה במחשב להמשיך בכיוון שאליו היא מושכת) אוקיי. **אישה במחשב:** "לא, יודע מה, בעצם מתחשק לי לצקת, בוא תתכבד מהחור של התחת שלי, עם הלשון עמוק בפנים, טעים?" "סמיילי". "לא מדברים בפה מלא! אתה יודע מה, אני אחרוג ממנהגי ונעבור ישר לקינוח. בוא יא מוצץ, תשכב, תתכוונן, כן תתכוונן לעמוד ממש ממתחת, אני משתינה". סמיילי. "זה יותר גבישי שאני במחזור, הא? צריך קיסם?" סמיילי. "הזין שלך עומד כמו טיל ומרטיב? משהו הרשה לך לטפטף? מניאק! קבל סטירה על התחת, עונש! קבל הצלפה ועוד אחת ועוד אחת, ועוד אחת. אוי זה טוב, הא. תצרח! אני לא שומעת אותך, מניאק! אוי, אתה רוצה להוריד את הסמיילי המזוין שלך? בוא נוריד אותו. בוא שב על ארבע, כן, יופי. הא, אתה כבר על ארבע, לא משנה, פסק את הרגליים, תכניס את העכבר לתחת, אני מכניסה לך את העכבר לתחת, קבל את המקלדת, קח את הראוטר, איזה מנהרה נפתחה, אוי, הקטר הבא, הקטר בא למנהרה של סמיילי, הא, אפס. צ'יקי צ'יקי צ'ה, צ'יקי צ'יקי צ'ה, צ'יקי צ'יקי צ'ה על הפסים, הנה באה הרכבת וכולם נוסעים, יופי, עכשיו קח סכין, זה טוב הא, הסמיילי נשאר, הוא נשאר עכשיו, הא אפס, הא.

הא. הא?!!!!!!!!!!!!!!

(תוך כדי האורגזמה שחוזה האישה במחשב, היא נופלת מהכסא. כשהיא נרגעת היא

מתקשה לקום)

אישה במחשב: מישו יכול לעזור לי?

(השכן קם לעזור לה, הוא עוזר לה לקום, המבטים שלהם מצטלבים לרגע. היא מנסה לנשק

אותו, הוא נבהל וחוזר אל מקום הישיבה שלו, גם היא מתיישבת).

אישה במחשב: בכל קשר יש ups and downs. אני מבינה שאחרי הסשן הוא היה צריך זמן

להירגע, אבל שבועיים? מה קרה? אפילו לא סמיילי אחד בפורום הכללי? קשר,

קשר הוא אמר שהוא רוצה, הא? פאק, אני הייתי כאן בשבילו. מה אני יעשה עם

הקעקוע הזה עכשיו?

(האישה במחשב חושפת את קעקוע גדול של סמיילי על גבה)

זהו. אני מפרמטט. קונטרול אלט דליט.

(אנה מכה שוב בגונג. שלימוביץ' לוקח לעצמו את חופש הדיבור).

שמילוביץ': שמילוביץ', לא שלימוביץ'. שמילוביץ'. שם קליט. צעיר. מוכר. זה חשוב

למקצוע... זה חשוב בכלל... לא משנה, לא משנה. ...

32, נכון. כלפי חוץ 24, לא? מרגיש בן 16. נער... צעיר... רוצה לרוץ כל הזמן....

לא משנה....

אני שוחה המון. זה חשוב לי. חשוב בכלל. סטאטוס - רווק ואופטימי. מאמין גדול

בניסים. להיות פתוח. לא משנה....

רואה כל יום לפני השינה את הסוד - "The secret"... האמונה היא בתוכנו...לא

משנה. אני הולך להרבה סדנאות כאלה. אנגלית אגב שפת אם, really. אני המון

ברשת. מיי ספייס, יו טיוב, דה מרקר קפה... כמובן גם פייסבוק -

יש לי כבר 3500 חברים. כל היום אני רק מאשר ומאשר לא מכיר אף אחד מהם,

אבל מאשר. אה וגם צ'אטים...אני מחפש עבודה כבר הרבה מאוד זמן, לפני שבוע

ראיתי מודעה בעיתון, היו להם המון, המון דרישות, הרגשתי שזה בינגו. ארגנתי

ראיון. היה לי חשוב להסביר למראיין מיד שנפגשנו שבלי להשתחצן יש כאן מאטצ',

באמת. היום אסור להיות מקובע על נישה אחת, היום צריך להיות טלאנט, מולטי

טלאנט ואני מוכשר בהמון דברים. היום אתה צריך להיות טוב בזה, וקצת בזה, קצת

בהוא, וקצת בהיא, קצת בהם. תראה, אמרתי לו, איך אומרים, אין הנחתום מעיד על

עיסתו ואני לא רוצה להשתחצן אבל אני...אני... לא משנה. ומה לגבי ניסיון עם

אנשים? הסברתי לו, יש לי ים, ים ניסיון. ועם קהל, בכלל. קשר בלתי אמצעי. זה בא

לי טבעי, זורם, נטרואל, אנגלית שפת אם, אני זוכר ערב אחד שהייתי מרכז

המסיבה, משהו אאוט אוף פאקינג נו וור, שאל אותי אם אני מאלתר או שאני קורא

מכרטיסיות? אני! מרגש. הוא אמר לי ואני מצטט: "שמע זה נראה כאילו נולדת עם

כרטיסיות וזין ענקי תקוע בפה"... לא משנה.

הוא שתק, אז אמרתי לו שעשיתי עליו גוגל. ראיתי יש לו שני

ילדים חמודים ממש. הבלונדיני חמוד, ממש חמוד....לא...לא...ממש לא בקטע

של... "שמעת על ספשל קיי? ספשל קיי. זה נורא.. פשוט נורא... היום ילדים יוצאים

למסיבות לוקחים את זה מתפרקים, מתפוצצים לך חבל על הזמן, על התקרה,

גומרים בבית חולים. סם הרדמה של סוסים. למה אני מספר לך על זה? פשוט לגבי

הסעיף של העמידה בלחצים שפרסמתם במודעה, אני חושב שאם אתה יכול

להעביר ערב שלם על ספשל קיי עם עוד ארבעים גברים בחדר קטן ועוד לחזור

הביתה שלם? אפשר להגיד שאתה בן אדם חזק ויציב. לא משנה...ומה עם הקשבה?

היכולת שלי להקשיב, להכיל את האחר היא פשוט אדירה. זה הרי מאסט על לקוחות. הם רוצים להרגיש בבית. הם צריכים להרגיש שאתה נותן, מרבה מעצמך ונותן ולי יש יכולת הכלה מטורפת. פיסטינג. שניים.

(שמילוביץ' קם) "עשיתי חוקן וזה עשה לי טוב". הרגשתי שיש נפילת אנרגיה, אז זרקתי פרובוקציה לאוויר, טיזר, פרומו. משהו שיגרום לו לחכות לעוד. טכניקה ששווה להשתמש בה... אולי זה עלה לי בגלל החוקן. כשמשחררים עולים רעיונות מטורפים... לא משנה... מה אתה אומר? שנוריד בגדים, ונתפרע? אני נקי. זה מה שאמרת לי, אתם מבינים, אני פשוט יודע, שאין כמו לפנות לאישי. זה לא אני פה והוא שם. זה אנחנו ביחד. ואם הוא היה שואל אותי "החוקן – מתי עשית אותו?" לא הייתי מתבייש והייתי אומר לו "לפני חצי שעה". זה עושה פלאים. אני תמיד מסתובב עם צינור, מחברים את זה ל... (אנה מסמנת לשמילוביץ' באסרטיביות לא לפתוח את הפאץ' שוב)

לא משנה... (למראיין)

זה אולי קצת הרתיע אותך? לא, פשוט כתבתם במודעת דרושים 'ראש פתוח'... אז סתם מעניין אותי לדעת איפה בדיוק הראש הפתוח שלך? זה לא אתה שצריך לשמש דוגמא לראש פתוח? שמע, אני טוב עם אנשים, אני חזק ויציב, אני מכיל. פיסטינג, שתיים, זוכר? אני טאלנט, מולטי טאלנט... אז אם לא הבנת את זה נכון. אני לא עוזב. אני נשאר. אתה יכול ללכת. שלום. שלום. אני לא הולך עד שאני לא שומע אותך אומר את זה, קדימה. זה פשוט. "התקבלת". שמע, יותר מאשר טוב לי, טוב לך שאני אהיה פה. אין תחת בעיר הזאת שאני לא מכיר ומקרו. באמת... לא שמנה... אני רק זורק מילה אחת לאיזה אתר אינטרנט ועושים לי דוקוסלב על פי הטבעת... מה אתה אומר?

....אז יש לי עולם דימויים מעניין, אז מה? בסוף מתרגלים לזה.

אם הוא רק היה נותן לי צ'אנס.

מעייף, לא? בא לכם לבוא לישון אצלי? אבל תזכרו אותי אחריי?....

שמילוביץ', לא שליםוביץ'. שמילוביץ'.

אנה: תודה לשלימוביץ'.

(אנה מכה בגונג)

אנה: תרגיל. נשימת אנחה גדולה וטובה. (פונה לקהל ושמה לב שחלק מהם לא נאנחים

איתה) הזמן, הזמן הוא אלמנט חשוב ביצירת קהילה ולנו הרי אין את כל

הזמן שבעולם. יש מפגש, השעון מתקתק ואוטוטו נחזור כל אחד הביתה. כל אחד

למקום שלו. לקונסייה שלו. ללבד. נשימת אנחה. זה הזמן שלכם להיות נדיבים

לקהילה. לעצמכם. זו לא הצגה, אין כאן שחקנים ואין כאן קהל. מה פתאום קהל?

קהילה.

קהילה. לה. לה. טרלללה. לקהילה יש מצלול אופטימי. בואו כל המשפחה הזמנית הזו ננשום נשימת אנחה גדולה וטובה ונעבור לשלב הפידבק. פיד-בק. פיד. פיד – להאכיל, באנגלית. פיד-בק. בק. גב באנגלית. בק. גיב מי בק. תחזיר לי, את מה שמגיע לי. את מה שהוא שלי. גיב מי בק. גיב מי בק מיי צ'ילד מיסטר אבוטבול! המון אסוציאציות.

נשימת אנחה. מה איתך? (יכולה לפנות בשם לאחד מאותם אנשים שהיא פנתה אליהם בתחילת הערב) תרצה לשתף אותנו בסיפור קטן? באנקדוטה קטנה על החיים שלך? קשה, לא? אני לא מדברת על הקושי בשיתוף, אני מדברת על החיים בכלל. קשה לך, לא? לא קשה לך? למה אתה בוחר להסתיר. לכולנו קשה וזה בסדר. בואו נשחרר את הג'יני של הבדידות ויחד נחמול זה על זה. ג'יני. דימוי מקסים. הכרתי פעם מישהו שקראו לו ג'יני. ג'יני בחר להיות לבד, ממש לבד, בתוך הבקבוק של עצמו. ג'יני לא השכיל להבין שלקחת את כל הזמן בלי לנדב, זו ממש אבל ממש לא דרך לבנות זוגיות, קהילה, ביחד, תמות ג'יני, תמות! נשימת אנחה גדולה וטובה.

(תרגיל נשימות. לאחר התרגיל, הקבוצה מביטה אל השכן, הוא מבין שעכשיו תורו) השכן: הזמינה לי משטרה הבת זונה. דפקו על הדלת, שוטרת שמנה ועוד איזה שוטר. שאלו אותי אם אני זה ששבר לה את הדלת. עניתי להם עם רחמים בעיניים "מה פתאום? נו...באמת. מי זאת אסתר מקומה מתחת? צק..צק..צק... זה סיפור עצוב נורא. הרשויות מכירות... ניצולת שואה, משתינה במסדרון, מסכנה". החתימו אותי והלכו. נו למי יאמינו – למי שיש לו פרקט בדירה או למי שיש לה שקיות של זבל בסלון? מאותו יום כל פעם שראיתי אותה עומדת בחלון וצועקת בלי בגדים, אפילו עוד יותר עלה לי הלחץ דם. קיבלתי את הסעיף מהזיכרון, מהזיכרון שלי ממנה. השואה הפרטית שהיא מעבירה אותי. מילא צועקת המשוגעת ועוד בעירום, אבל שוטרים? אליי הביתה? ועוד מספיק תחמנית כדי להתלבש כשהם באים שלא יגלו שהיא בת זונה משוגעת? פתאום תפסה מודעות? סעמק. כתבתי מכתב לפסיכיאטר העירוני, התקשרתי לעובדת הסוציאלית, אמרתי להם "אני אזרח שאכפת לו, יש כאן מישהי שיורדת מהפסים ולאף אחד לא אכפת, זה ייגמר רע". באה הסוציאלית הזונה לבדוק, אסתר לא פתחה לה. סוציאלית עלק, רשויות רווחה עלק, הודיעו לי שאם היא לא עושה משהו פיזי למישהו, היא לא מהווה סכנה לציבור לא צריך לאשפז. סעמק. לא לשלם ועד בית עשרים שנה ואחר כך עוד לתלות שלט על הלוח מודעות "נא לתקן את הצינור בכניסה" – זה סוציאלי? להשתין במסדרון ולצעוק לוועד הבית, שהוא במקרה אני, שהמסדרון מלוכלך, זה רווחה? לצרוח עשר שעות

כל יום ליד החלון שלי ועוד להזמין לי משטרות – בגלל שאני פעם אחת נכנסתי לה בראבק של הדלת, זה התחשבות באזרח הקטן? אמרתי לזונה מהשירות הפסיכולוגי "תאמיני לי, היא רוצה יחס בכוח". "היא גם תקבל" (את זה לא אמרתי) יום אחרי התקרית עם הדלת, והשוטרים הבני זונות, באה השכנה הזונה מלמטה ואמרה לי שאסתר תפסה אותה בחדר מדרגות ואמרה לה שאני רוצה לרצוח אותה. אותו יום, עשר בלילה היא צורחת עוד פעם. לא שומעים אפילו מה, מדברת בלי הפסקה, משהו על רוצח ועל דלת, צורחת על זה שוועד הבית התארגן קומבינה עם פז גז עליה, צורחת שמנסים להרעיל אותה. עכשיו אצלי היה לקוח, הוא והכלב שלו נבהלו רצח. שרט לי את הפרקט האפס, הכלב. מי זה צועק שם? אמרתי לו שיגביר מהר את ערוץ המוסיקה, שאני יורד שנייה למטה, כבר חוזר. חסמתי את העיניים ודפקתי לה בדלת הפעם בעדינות, פתחה, ראתה אותי, סגרה, שמתי רגל. צרחה. "אסתר, זהו, זה נגמר! אסתר, זהו, זה נגמר!" היא התחילה לצרוח "רוצח, רוצח, הנה הוא בא" "אסתר, אני דירה מעלייך, החלון שלי מעל המרפסת שלך, זה מפריע לי לביזנס, מילא את בעירום, אבל תשתקי" אהה?... יא בת של זונה! "רוצח!" לא מפסיקה והעיניים שלה מתחילות להסתובב. אני כבר מכיר את המשחק הזה. אמרתי לעצמי אני לא מרפה עכשיו, לא מרפה, לא צריך אצלי בחלון מישהי שתזכיר שרע פה, מספיק רע בלעדיה. לא עכשיו, אני לא פורש. "אסתר, תסגרי לפחות את התריסים. זה מבריא את הלקוחות. אני רוצה להתחרפן, אני עושה את זה בתוך הבית שלי, לא כולם צריכים לראות לי את התחת". "אתם באים להרוג אותי, רוצחים, רוצחים, גוועלד, גוועלד" טוב, ראיתי שאין ברירה, תפסתי אותה בשתי הידיים, הפלקתי לה והסתכלתי לה בעיניים. "להתחרפן זה הסיפור שלך? את לא לבד". חשבתי שהיא הבינה. שהיא התבלבלה מה... (מסמן "הפלקות") ראתה שמישהו קלט אותה, שיש עוד משוגע בבניין. הכחישה. (תוך כדי השיתוף וההדגמה של השכן את הסיפור שלו עם אסתר, במשחק התפקידים הוא מתייחס לאנה יותר ויותר כאל אסתר, אקט שמרתיע אותה יותר ויותר) "יש לך עיניים של רוצח, אתה, באת להרוג אותי". "אל תזרקי לי רעיונות לראש, אסתר. אני ככה קרוב. מה קרה כבר לא מרגישה מיוחדת? שואה זה רק שלך? למה מי נתן לך בעלות? אפשר גם להשתגע בלי שואה". ואז סובבתי לה את היד ואמרתי – "אם מישהי שאומרת שהיא מהשואה כל הזמן צועקת לך באוזן שאתה בא לרצוח אותה, גם אתה יכול להפוך למשוגע, כן משוגע, את רואה מה זה, אסתר? זה גם שואה אבל קשר עקיף". המשיכה לצרוח. הדבקתי אותה לקיר ואמרתי לעצמי, די, איט איז נאו או נבר. "הכול שקר, יא חביבתי, כולם יודעים, די להכחיש! את לא ניצולת שואה,

מהשירות הפסיכולוגי אמרו, סתם התחרפנת, לא באמת היית בשואה, אז בעלך מת, אז מה קרה? בלי טראומה, בלי גטו, בלי רעב, בלי גזים, סתם... מתחזה, סחורה סוג ב', אין לך באמת שום קשר למשפחות, אסתר, יש בדידות ויש משרפות, זה שני דברים שונים. כולנו בודדים, זה לא סיפור גדול, אז תתבגרי". היינו קרובים, ממש קרובים, היא הסתכלה לי בעיניים מפחדות, לא יודע דבר הוביל לדבר... ו... והתנשקנו. משהו נפתח. "לא זיינתי כבר שבעה חודשים, אסתר, שבעה! שום דבר, את יודעת באיזה לחצים אני נמצא? קיבלתי איזה מחלת מין שרק עכשיו נפטרת ממנה אז אני כל התקופה הזאת עמדתי בחלון וצעקתי לכולם שיש לי מחלת מין? אני בין עבודות כבר שבע שנים, אסתר, אז אני משתין במסדרון כדי שכולם יראו שאני מבואס? ספרות כלבים זה לא מקצוע, זה גם אימא שלי אמרה לי את זה, אז מה מעכשיו אני אתחיל לחטט בזבל של השכנים שלי, כדי שכולם יראו שרע לי? הא? הא? הא? אסתר, הא? סוף סוף שתקה. הסתכלתי לה עמוק בעיניים, ושתקנו. (השכן מתוך השיתוף מבין דבר מה לראשונה. הוא מביט על אנה שמייצגת בשבילו את אסתר) את יודעת מה אסתר, אולי את צודקת. הכל בגלל היטלר! זה הכי פשוט ככה, לא? שנים זה ליד הבית שלי ואני לא באמת הבנתי. זה הפיתרון הכי טוב, הכי יעיל, הפיתרון הסופי. הם באים להרוג אותנו, אין דאגות, הא? טוניי, ג'ודה טוניי... הזונה מהסוציאלי היא מהגסטפו. איזה שקט, הא? את גדולה אסתר, את גדולה. שמים עלינו גזים. גוועלד, גוועלד. מכוונים עלינו רובה כשאנחנו עם הגב. נאצים! נאצים! נאצים! כולם נאצים! אסתר, כולם נאצים!!!!!!...

(אנה שרוצה להפסיק את התהליך של השכן שמכוון אליה מעודדת את הקבוצה לחזור על המנטרה "כולם נאצים, כולם נאצים". אנה מכה בגונג. שמילוביץ' שהשתחרר מעט, מוציא שוב מהתיק את טייפ המנהלים שלו ומגיש אותו לשכן. הוא מוציא את הדף ושר את חלקו השני של השיר).

שמילוביץ': בא לי אוגר, אוגר, כן אוגר/כי היום זה היום/שבא לי תנין/בא לי ארנב/בא לי אריה ובא לי שועל. זה לא מתחרז אבל ככה בא לי. בא לי מתי?/בא לי לאן?/בא לי כיצד? בא לי היכן?/בא לי ברור/בא לי מופשט/בא לי מהר/בא לי לאט/בא בבלבול/בא ביציב/בא לי אאוט סיידר/בא לי מגניב/בא לי אין/בא לי אאוט/בא לי איסט/בא לי סאוט/בא לי אהבה/בא לי בדידות/נעים לי לבד. האמת, בא לי למות/בא לי שלא יבוא לי/בא לי שבא/בא לי סולידי/בא לי מסיבה. בא לי לזיזי/בא לי לווקס/בא לי H&M/ בא לי לפוקס/ בא לי גולף/בא לי רנואר/בא לי ללכת לשופינג בכיכר/בא לי חשוך/בא לי מואר/בא לי אינטימי/בא לי מה זה

מנוכר/בא לי אורבאני/בא לי בכפר/בא לי לטחון שישליק בשר/בא לי ווי/בא לי
זד/בא לי אלף/בא לי בית/בא לי, בא לי, בא לי. ווי, ווי, ווי, בא לי?

(אנה מכה בגונג)

אנה: (בפאתוס, עורכת מיצג) אני אנה מוסינזון – שם נעורי אימי. אנה מוסינזון זימאן, שם
נעורי אבי, שם משפחתה, שם משפחתי. "זונה פולניה!" אמרו הזימאנים על
מוסינזון, "זונה פולנייה" אמרו והיא, היא הייתה חלשה בכדי להגיב. אנה מוסינזון
זימאן, בחרתי לשמור את שם ילדותה של אימי. אנה מוסינזון זימאן – מתחברת
לחולשה ולזנות. (מתנתקת מן המיצג) אם כן – אני, אנה מוסינזון – זימאן – טראוב-
ברגמן – אבוטבול. כן, אבוטבול. אני בעד אינטגרציה, גם אם אנחנו חיים בנפרד
וגם אם "מר אבוטבול" או שמא "אדון אינסטלאטור" בחר את הבחירות שלו וזה
בסדר, לא כולנו קיבלנו את אותן הזדמנויות...אני גם מדברת אנגלית. כי אני גם
קצת מאריזונה וחשוב לי לשמור על הקשר איתה. יהיו שיגידו שאנחנו הפכנו
להיות אמריקנים בקונוטציה שלילית, אבל לי אין בעיה, להגיד שאני קודם כל
אמריקנית ורק אחר כך ישראלית, יהודיה מוסינזון – זימאן – טראוב-ברגמן –
אבוטבול, כל עוד אני בחרתי להגדיר את הסדר הזה. וקודם כל אני אישה. ואני
אוהבת להיות אישה. And that's the whole idea...! ID? IDEA!

הכול מתחבר. אתם באתם לכאן לברר מה איתה, עם ה-ID שלכם, לאן היא
נעלמה? באתם לכאן להעמיק עם עצמכם את הדיאלוג לגבי מי אתם – דרכי.
נשימת אנחה טובה וגדולה – אני מרגישה שאנחנו צריכים את זה...אם תסתכלו
היטב, מאחורי הכיסאות שלכם, תמצאו תמונה של חיה. (השכן אווז בתמונה של
אורנג גוטנג, שמילוביץ' אווז בתמונה של חרדון והאישה במחשב מחזיקה תמונה
של ציפור – בולבול) באשר לחיה, האם אני מתחבר אליה? (אנה מאשרת את
החיבור שבין האישה במחשב לחיה שהסתתרה מאחורי הכיסא שלה) האם עצם
הבחירה שלי לשבת במקום כזה ולא במקום אחר מביאה אותי לחשוב שהחיה הזו
בחרה בי? האם יש בי איזו חיה שמשותקת לפרוץ החוצה? כ"כ הרבה שאלות...
ובכן על איזו חיה אני ישבתי – קרקל! אוי, סליחה, קרקל, אני מקווה שלא כאב לך.
קצת הומור רבוע, קצת הומור... לא הרג אף אחד...
קרקל – איזו חיה היא קרקל? אני קרקל חתולי או קרקל מצוי? אני חתולה? האם אני
חסרת מעצורים או מרוסנת? האם אני ציידת או שוחרת שלום? הנה יש לי פרווה
צפופה וקצרה, הנה אני מתלקלקת, הנה גופי גמיש, רגליים ארוכות, אולי אלקק את
עצמי קצת, קצת להתענג, מה קרה? הנה הגפיים האחוריות שלי גדולות מהקדמיות

(אנה מתיישבת מותשת בכיסא, השכן מנסה לעודד אותה דרך הנשימות, היא מנסה פעמיים אבל מוותרת. היא מכה בגוג. חושך יורד על הבמה, מוזיקה עולה. האישה במחשב עוזבת את החלל ומתמקמת בסמוך למיקרופון)

ערב טוב. בוקר טוב. זמן ביניים. עוד יום עבר. יום גדוש באין ספור שאלות מה? מו?
מי? מה? מי אני? מי אנחנו? מה אנחנו רוצים? תחנת רדיו קטנה, תחנת ביניים. קול
נשי. מחשבות, הרהורים. אפשר להפסיק לחפש את התדר הנכון. זה התדר. זמן
לנוח. לחבק. לנשום. להתמסר לשקט. לאהוב, למען השם, לאהוב. ולחמול. חמלה.
זה נשמע כמו חמאה, אני מתה על חמאה. אני מתה על חמלה. סבתא בשלה חמלה,
נתנה לזה, נתנה להוא, ולמי לא נשאר? לא כיף לישון על בטן ריקה. מהחדר הקטן
והאינטימי הזה, אני שולחת לכם פסק זמן לבלבלה. קצת שקט. קצת אהבה. הרבה
חמלה – שלושה אחוז שומן. קצת מוזיקה. בר. אנשים צעירים, חוגגים נעורים.
"תביא צ'ייסרים" צועק אחד "לכולם, עלי". אחר ניגש. "יש לנו לילה ארוך, לא?",
אתה בא לשירותים? לתדלק?", "וואו זה חזק, זה שורף. אתה קנית? נשאר לי משהו
על האף". מוזיקה. אנשים צעירים, חוגגים נעורים. "סליחה. למה אתם מדברים
עלי? אתם מדברים עלי? אני לא לובש בגדי נשים, אני לא לובש בגדי נשים!" שקט.
מגיע לנו קצת, לא?

שני גברים מעשנים סיגריה בגן ציבורי "יש לך אש?", "אני כבר עם סיגריה, תודה ששאלת", קליק. וואו. הם בין העצים. מוצצים נמצצים. השיחים קצת עוקצים. כמה חשוב למצוא אהבה.

אז – דיברנו על שקט נפשי, ביטחון, אהבה ומה עם החמאה? נשאר לנו משהו למרוח על הטוסט של הבוקר?

תחנת רדיו קטנה. קול נשי, מחשבות, הרהורים. "אני רוצה את הטוב ביותר בשביל עצמי. אני אוכל לחזור אחרי שבועיים לעבודה? יחשבו שזה טבעי?" (נוגעת בחזה המנותח שלה) חמלה. חשוב שתהייה לנו. לעצמנו. גם על הבר. "סליחה, אני צריכה להוריד חולצה, כדי שתבין שאני מעוניינת?", אני ממש לא מסכימה איתך שנים בנות שלושים הן החיות הפצועות של העדר. חמלה!!! "אני לא קרעתי את הקונדום הזה, יש לי פנים של גונבת זרע?", חמלה!!! גם אצל ד"ר צוקרמן ברשפון. "אני צריכה את המרשם של הציפרלקס, זה סוף הרבעון. אני עדיין ישנה המון וזה לא מעייפות. לרשום לך עכשיו צ'ק על ארבע מאות חמישים שקל? איך זה לגור ברשפון? נחמד לא? נגמר לך הטישו? המינימום שאתה יכול לעשות עם כל הכסף שאני משלמת זה לקנות מלאי נוסף של טישו. חוץ מקמטים אני לא רואה שינוי. אמרת שזה אמור להתקדם לאנשהו? טישו, מה אני מבקשת? טישו, עוד טישו!!!! עוד טישו!!!! מישוהו יכול לכבות את המוזיקה המזוינת הזאת?

(המוזיקה נפסקת)

אני הולכת הביתה.

נראה לי שאני זקוקה לאמבטיית חמאה.

(האישה במחשב מתקדמת לכיוון הגונג, מציירת עליו בגיר סמיילי גדול ומתיישבת. אור נדלק על הקבוצה, כולם מחייכים חיוך מאולץ. חושך).

אין להציג, לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע כל חלק שהוא מהמחזה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול במחזה זה אסור בהחלט, אלא באישור מפורש בכתב מהמחזאי. ינואר